

Елайджа — Номер дев'ять

Пророк збрехав

Jeff Pippenger

2023-10-11

Ми завершили останню статтю уривком, який стосується «брехливого духу». Нижче наведено один із абзаців із того уривка.

Неосвячені служителі стають проти Бога. Вони в одному подиху вихваляють Христа і бога цього світу. Хоча на словах вони приймають Христа, вони обіймають Варавву і своїми вчинками кажуть: 'Не Цього, але Варавву.' Нехай усі, хто читає ці рядки, візьмуть до уваги. Сатана вихваляється тим, на що здатен. Він замислює зруйнувати єдність, про яку Христос молився, щоб вона була в Його церкві. Він каже: 'Я піду і стану духом неправди, щоб обманювати тих, кого зможу, критикувати, засуджувати й фальсифікувати.' Нехай сина обману й фальшивого свідчення прийматиме церква, яка мала велике світло, великі докази, — і та церква відкине послання, яке Господь послав, і прийме найбезглуздіші твердження, хибні припущення й помилкові теорії. Сатана сміється з їхнього безглуздя, бо він знає, що таке істина. Testimonies to Ministers, 409.

Нехай «сина обману й лжесвідчення прийме церква, яка мала велике світло, великі докази, — і та церква відкине вістку, яку Господь послав, і прийме найбільш необґрунтовані твердження, хибні припущення та фальшиві теорії». У 1863 році міллеритський адвентизм «повернувся» до нерозумної та хибної методології, яку застосовував відступницький протестантизм, і відкинув визначення Вільяма Міллера щодо семи часів у Левіті 26. Тему «повернення» було представлено бунтівниками в Числах 14, коли вони вирішили обрати начальника і повернутися до Єгипту.

І сказали вони один до одного: поставмо собі начальника, і повернімося до Єгипту.
Числа 14:4.

Тема "повернення" до відступницького протестантизму була також представлена пророком Єремією, коли в п'ятнадцятому розділі йому було сказано, що відступні протестанти можуть повернутися до нього, але він не повинен був "повертатися" до них.

Я не сидів у зборі глузників і не веселився; сидів самотно через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Чому мій біль невпинний, а моя рана невиліковна, що не хоче загоюватися? Чи будеш Ти для мене зовсім як обманець і як води, що підводять? Тому так говорить Господь: Якщо ти навернешся, то Я знову приведу тебе, і ти станеш переді Мною; і якщо відділиш дорогоцінне від негідного, ти будеш як Мої уста; нехай вони наворачтаються до тебе, а ти не наворачтайся до них. І зроблю тебе для цього народу укріпленою мідною стіною; і вони воюватимуть проти тебе, але не переможуть тебе; бо Я з тобою, щоб спасати тебе й визволяти тебе, говорить Господь. Єремії 15:17–20.

Можливо, найвиразнішою пророчою ілюстрацією принципу не повертатися до відступницького протестантизму є історія про непокірного пророка, який передав послання докору Єровоаму, першому цареві десяти північних племен.

І цар сказав чоловікові Божому: Прийди зі мною додому та підкріпися, і я дам тобі нагороду. А чоловік Божий сказав цареві: Коли б ти дав мені половину свого дому, я не увійду з тобою, ані хліба не їстиму, ані води не питиму в цьому місці; бо так мені було наказано словом Господа: Не їж хліба, не пий води й не повертайся тією самою дорогою, якою прийшов. І він пішов іншою дорогою і не повернувся тією дорогою, якою прийшов до Бетела. 1 Царів 13:7-10.

Непокірному пророкові Бог сказав не повертатися тією дорогою, якою він прийшов. Мілеритський адвентизм вийшов із протестантизму, представленого Сардами, і не мав повертатися. Хоча непокірний пророк добре знав, що не слід повертатися тією дорогою, якою він прийшов, лжепророк із царства Єровоама сказав йому, що Бог сказав, щоб непокірний пророк повернувся до дому лжепророка і поїв із ним. Всупереч Божій вказівці він саме так і вчинив. Щойно він почав їсти їжу лжепророка, Біблія прямо говорить, що пророк із Самарії збрехав.

А в Бет-Елі мешкав старий пророк; і прийшли його сини та розповіли йому про всі вчинки, що їх того дня в Бет-Елі зробив муж Божий, і слова, які він говорив цареві, вони також переказали своєму батькові. І їхній батько сказав їм: Якою дорогою він пішов? Бо його сини бачили, якою дорогою пішов муж Божий, що прийшов із Юди. І він сказав своїм синам: Осідлайте мені осла. І вони осідлали йому осла, і він сів на нього, і поїхав за мужем Божим, і знайшов його, що сидів під дубом; і сказав йому: Чи ти той муж Божий, що прийшов із Юди? Він відказав: Я. Тоді він сказав йому: Ходи зі мною додому та поїж хліба. А той сказав: Я не можу повернутися з тобою, ані увійти з тобою; ані хліба не їстиму, ані води не питиму з тобою на цьому місці. Бо мені сказано словом Господнім: Не їстимеш там хліба й не питимеш води, і не повернешся дорогою, якою ти прийшов. А той сказав йому: І я пророк, як і ти; і ангел говорив мені словом Господнім, кажучи: Поверни його з собою до свого дому, щоб він поїв хліба та попив води. Та він збрехав йому. І той повернувся з ним, і поїв у нього в домі хліба та попив води. 1 Царів 13:11-19.

Непокірний пророк їв і пив зі самарійським лжепророком, тобто він прийняв вістку відступницького пророка й відкинув Господню вістку. Ту саму вістку він того ж дня вірно передав. Він добре знав, що не має повертатися, але все одно це зробив. Сестра Вайт повідомляє нам: «Якщо сина обману та лжесвідчення прийме церква, яка мала велике світло, великі докази, то та церква відкине вістку, яку послав Господь». В історії міллеритського руху перший ангел осяяв землю своєю славою. У 1840 році вістка першого ангела була донесена до кожної місійної станції у світі.

"Звістка про скорі пришествя Господа в силі й великій славі в наш світ є істиною, і у 1840 році було піднято багато голосів для її проголошення." Видання рукописів, том 9, 134.

Невдовзі після цього міллеритський адвентизм повернувся до «брехні» методології відступницького протестантизму і відкинув «Господню вістку», яку Бог послав через Вільяма Міллера. Вони відкинули вістку Мойсея, подану Іллею, і «брехня», прийнята на початку в історії міллеритів, представляє «брехню», в яку вірять наприкінці; «брехню», що наводить сильну оману на лаодикійський адвентизм.

І з усією обманливістю неправедності серед тих, що гинуть; бо вони не прийняли любові до правди, щоб спастися. І за це Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді: щоб були засуджені всі, хто не повірив правді, але вподобали неправедність. 2 Солунян 2:10-12.

Ми намагаємося показати роль Іллі як символу у зв'язку з паралельними історіями рога протестантизму та рога республіканізму в період, коли панує шосте царство біблійного пророцтва. Складність у пророчому поєднанні всіх питань 1863 року, принаймні для мене, полягає в різних взаємопов'язаних напрямках, що межують із поняттям «колової логіки». Пряма логіка завжди є найкращим підходом, але визначення божественних істин і взаємозв'язків цих істин між собою — справа нелегка, адже в Біблії вони подані «трохи тут, трохи там».

Кого він навчить знанню? І кого навчить розуміти вчення? Тих, що відлучені від молока й відняті від грудей. Бо припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, там трохи. Ісаїя 28:9, 10.

Це також нелегка справа, коли ваша цільова аудиторія складається і з тих, хто обізнаний з основними істинами, які ви розглядаєте, і з тих, для кого усе це нове. Практично всі істини, огляд яких я маю намір подати в цій статті, можна знайти у «Таблицях Авакума». Щоб не здаватися таким, ніби я користуюся «обхідною логікою», я наперед скажу, куди ми прямуємо, ще до того, як фактично туди вирушимо.

У 1863 році лаодикійський міллеритський адвентизм поставив образ ревнощів. Образ ревнощів — перше з чотирьох поколінь лаодикійського адвентизму.

Тоді Він сказав мені: Сину людський, зведи тепер свої очі до півночі. І звів я свої очі до півночі, і ось на північному боці при брамі жертівника — цей образ ревнощів при вході. Єзекіїля 8:5.

Чотири покоління Церкви Адвентистів Сьомого Дня представлені в різних уривках Святого Письма, але я використовую восьмий розділ книги пророка Єзекіїля як головну точку відліку. Причина в тому, що восьмий розділ веде до дев'ятого. У дев'ятому розділі Єзекіїля зображено запечатування ста сорока чотирьох тисяч, і у «Свідченнях», том п'ятий, сестра Вайт чітко вказує на цей факт. У коментарях сестри Вайт вона чітко говорить про дві групи поклонників у Єрусалимі, коли відбувається запечатування. Єзекіїль робить те саме, і група, яка не отримує печатку, представлена у восьмому розділі.

Ті, хто не засмучуються через власний духовний занепад і не сумують через гріхи інших, залишаться без Божої печатки. Господь повеліває Своїм посланцям, мужам, у

чиїх руках знаряддя для вбивства: «Ідіть за ним через місто і вражайте; нехай ваше око не щадить і не майте жалю; вбийте дочиста старих і молодих, і дівиць, і малих дітей, і жінок; та не наближайтеся до жодної людини, на якій є знак; і починайте від Мого святилища. Тоді вони почали зі старійшин, що були перед домом».

Тут ми бачимо, що церква — Господня святиня — першою відчула удар Божого гніву. Старійшини, ті, кому Бог дав велике світло і які стояли як охоронці духовних інтересів народу, зрадили покладену на них довіру. Вони зайняли позицію, що нам не слід чекати чудес і явних проявів Божої сили, як у колишні дні. Часи змінилися. Ці слова зміцнюють їхнє невір'я, і вони кажуть: Господь не вчинить добра, ані зла. Він надто милостивий, щоб відвідати Свій народ судом. Так «Мир і безпека» — це крик людей, які вже ніколи не піднімуть свій голос, мов сурму, щоб показати Божому народові їхні переступи, а домові Якова — їхні гріхи. Ці німі пси, що не гавкали, — саме вони відчують справедливу відплату ображеного Бога. Чоловіки, діви і малі діти всі разом гинуть. Свідчення, том 5, 211.

Восьмий розділ описує тих у Єрусалимі — «церкву» — які в четвертому з чотирьох поколінь зображені як такі, що вклоняються сонцю.

І він привів мене у внутрішній двір дому Господнього, і ось, при дверях храму Господнього, між притвором і жертвником, було близько двадцяти п'яти мужів: вони стояли спинами до храму Господнього, а обличчями на схід, і поклонялися сонцю на сході. Тоді він сказав мені: Чи бачив ти це, сину людський? Чи це дрібниця для дому Юдиного — чинити ті мерзоти, які вони чинять тут? Бо вони наповнили край насильством і знову повернулися, щоб гнівити Мене; і ось, вони підносять гілку до свого носа. Тому й Я вчиню в люті: Моє око не пощадить, і не змилююся; і хоч би вони кричали в Мої вуха гучним голосом, Я їх не почую. Єзекіїля 8:16-18.

Так само, як і у випадку з поганою звісткою десяти розвідників, двадцять п'ять ватажків заколоту, які поклоняються сонцю, «спровокували» Господа до гніву. Недільний закон є «днем провокації», на який вказують пророки. Дев'ятий розділ описує тих, хто отримує Божу печатку в той самий час, адже він просто повторює й розширює восьмий розділ.

"Це запечатування слуг Божих [Об'явлення, розділ сьомий] є тим самим, що було показане Єзекіїлю у видінні." Свідчення для служителів, 445.

У 1863 році перше покоління лаодикійського адвентизму почало своє блукання пустелею. Пророча історія, що ототожнює образ ревнощів у 1863 році, — це золотий телець Аарона. Пророчі характеристики золотого тельця полягають у тому, що це був образ звіра і що він був золотим. Золото — символ Вавилону, тож золотий телець Аарона був образом звіра Вавилону. Образ звіра визначається лише як поєднання церкви і держави, у якому церква контролює ці взаємини.

Але що таке «образ для звіра»? І як його слід сформувати? Образ створюється двохрогим звіром і є образом для звіра. Його також називають образом звіра. Отже, щоб дізнатися, яким є цей образ і як його слід сформувати, ми маємо вивчити

характеристики самого звіра — папства.

Коли рання церква зіпсувалася, відступивши від простоти Євангелія й прийнявши язичницькі обряди та звичаї, вона втратила Духа й силу Божу; і, щоб контролювати сумління людей, вона стала шукати підтримки світської влади. Наслідком стало папство — церква, що контролювала владу держави й використовувала її для досягнення власних цілей, особливо для покарання «ересі». Щоб Сполучені Штати сформували образ звіра, релігійна влада повинна настільки контролювати цивільну владу, щоб авторитет держави також використовувався церквою для досягнення її власних цілей. Велика боротьба, 443.

Теля, яке зробив Аарон, було зроблено, коли Мойсей отримував Десять заповідей. Друга заповідь забороняє поклоніння ідолам і містить частковий опис Божого характеру, називаючи Бога ревнивим Богом.

Не роби собі ніякого різьбленого зображення, ані жодної подоби того, що на небі вгорі, і що на землі внизу, і що у воді під землею; не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я, Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що караю провину батьків на дітях до третього й четвертого покоління тих, хто Мене ненавидить; і виявляю милість тисячам тих, хто Мене любить і хто дотримує Мої заповіді. Вихід 20:4–6.

Образ золотого тельця Аарона, будучи ідолом, є образом ревнощів, бо він породив праведне обурення, що спонукало Мойсея кинути й розбити перші дві скрижалі Десяти Заповідей. Ми маємо намір показати, що підроблена таблиця 1863 року була символізована золотим тельцем Аарона. Божа ревність виявилася проти золотого тельця Аарона, бо золотий телець представляв фальшивого бога. Телець був підробленим зображенням Бога. Аарон проголосив, що він представляє богів, які звільнили їх з єгипетського рабства. Дві скрижалі, які Мойсей розбив саме в тій історії, були «відбитком» характеру істинного Бога, того Бога, який насправді вивів їх з Єгипту. Підроблена таблиця, створена 1863 року, є образом ревнощів, бо вона розбила дві таблиці другого розділу книги Авакума, усунувши сім разів Мойсеєвої клятви.

"Я бачила, що таблиця 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів; що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не було віднято." Ранні твори, 74, 75.

Крім того, Еллен Вайт доповнює повеління не змінювати діаграму 1843 року застереженням «окрім як під натхненням».

"Я бачила, що старою схемою керував Господь, і що жодна її цифра не повинна бути змінена, інакше як за натхненням. Я бачила, що цифри на схемі були такими, якими Бог хотів, щоб вони були, і що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких цифрах, щоб ніхто не побачив її, доки Його рука не була віднята." Spalding і Magan, 2.

Джеймс і Еллен Уайт жили в родині Отіса Ніколса, коли Ніколс підготував і видав таблицю 1850 року. Єдине, що було «змінено» в таблиці 1850 року, це те, що рік '1844' використали

замість року '1843', який був зображений на таблиці 1843 року. Єдиним «зміненим» було виправлення «помилки», яку Бог прикрив Своєю рукою. Натхнення пророчиці перебувало саме в тому домі, де таблицю 1843 року було «змінено» на таблицю 1850 року, і «сім часів» двадцять шостого розділу Левита залишилися зображеними на тій таблиці, як і на таблиці 1843 року.

Друга заповідь містить ще один фрагмент цієї пророчої головоломки, бо вона вказує, що Бог відлічує покоління, аж доки не покарає за беззаконня, що коїться. У 1863 році розпочалося перше з чотирьох поколінь Церкви адвентистів сьомого дня, бо на той момент міллеритський рух завершився.

Дві скрижалі Десяти Заповідей є прообразом двох таблиць Авакума, але вони також є прообразом двох хлібів коливання П'ятидесятниці, що були єдиною жертвою у служінні святилища, яка включала гріх. Прояв Божої сили при даруванні Десяти Заповідей, прояв Божої сили під час п'ятидесятницького вилиття і прояв Божої сили в історії двох таблиць міллеритів — усе це є прообразами остаточного прояву вилиття Святого Духа у пізньому дощі. Два хліби коливання П'ятидесятниці представляють сто сорок чотири тисячі, які піднесені як знамено під час пізнього дощу.

П'ятидесятницькі хліби потрясання мали бути приготовлені із «закваскою», яка символізує гріх, але закваска була знищена в процесі випікання.

Тим часом, коли зібрався незліченний натовп людей, так що вони топтали один одного, він насамперед почав говорити до своїх учнів: Стережіться закваски фарисейської, що є лицемірством. Луки 12:1.

Хліби похитування були приношенням первоплодів.

Принесете з ваших осель два хліби коливання з двох десятин ефи: вони будуть із питльованого борошна; спечені на квасі; вони — первоплоди для Господа. Левит 23:17.

Сто сорок чотири тисячі — приношення первоплодів в останні дні.

І я поглянув, і ось: Агнець стоїть на горі Сіон, і з Ним — сто сорок чотири тисячі, що мають на чолах їхніх написане ім'я Його Отця. І почув я голос з неба, немов голос багатьох вод, і як голос великого грому; і почув я голос арфістів, що грають на своїх арфах. І вони співали, мовби нову пісню перед престолом, і перед чотирма живими істотами, і перед старцями; і ніхто не міг навчитися тієї пісні, окрім ста сорока чотирьох тисяч, які були викуплені із землі. Це ті, що не сквернилися з жінками; бо вони дівственники. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони викуплені з-поміж людей як первоплоди Богові та Агнцеві. І в їхніх устах не знайдено підступу, бо вони бездоганні перед престолом Бога. Об'явлення 14:1-5.

Група поклонників останніх днів, що ніколи не помруть, уособлена Іллею, повністю подолає гріх, бо вогонь очищення, який наведе на них Посланець Завіту, дощенту випалить і видалить закваску із синів Левія.

Ось, Я пошлю Мого посланця, і він приготує дорогу переді Мною; і Господь, Якого ви шукаєте, раптово прийде до Свого храму, і Посланець Заповіту, Яким ви тішитесь,— ось, Він прийде, говорить Господь Саваот. А хто витримає день Його приходу? І хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він — як вогонь плавильника і як луг пральників. І сяде Він, як плавильник та очищувач срібла; і очистить Він синів Левія, і переплавить їх, як золото й срібло, щоб вони приносили Господеві жертву у праведності. Тоді буде приємною Господеві жертва Юди та Єрусалима, як за давніх днів і як у попередні роки. Малахії 3:1–4.

Приношення, яке є «як за днів давніх», — це п'ятидесятницьке приношення коливання з двох хлібин. Його підносили як приношення, вказуючи на двох пророків, яких було вбито на вулицях, і яких потім буде піднесено на небо як знамено на початку кризи недільного закону.

Коли Аарон виготовив свого золотого тельця, він заявив, що цей телець — боги, які вивели їх з Єгипту, а потім оголосив свято Господеві.

І він узяв їх з їхніх рук, і зробив з них литого тельця та обробив його різцем; і вони сказали: Оце боги твої, Ізраїлю, що вивели тебе з землі Єгипетської. Коли ж Аарон побачив це, він збудував перед ним жертвник; і Аарон оголосив і сказав: Завтра — свято Господеві. Вихід 32:4, 5.

Коли північне царство Ізраїлю відокремилася від південного царства Юди, Єровоам, перший цар Ізраїлю, навмисно запровадив фальшиве богослужіння у двох містах, проголосив те саме, що й Аарон, стверджуючи, що свої два золоті тельці були богами, які вивели їх з Єгипту, і встановив фальшиве свято, як і Аарон.

І сказав Єровоам у серці своєму: Тепер повернеться царство до дому Давидового. Якщо цей народ буде ходити приносити жертви в домі Господньому в Єрусалимі, то серце цього народу знову навернеться до їхнього пана, до Ровоама, царя Юдиного; і вони вб'ють мене та повернуться до Ровоама, царя Юдиного. І порадився цар, і зробив двох золотих тельців, та й сказав до них: Досить вам ходити до Єрусалима; ось боги твої, Ізраїлю, що вивели тебе з землі Єгипетської. І поставив одного в Бетелі, а другого поставив у Дані. І стало це гріхом, бо народ ходив поклонятися перед одним із них, аж до Дана. І зробив він дім для узвиш та настановив священиків із найнижчого люду, що не були з синів Левія. І встановив Єровоам свято у восьмому місяці, п'ятнадцятого дня місяця, подібне до свята, що в Юді, і приносив на жертвнику. Так він учинив у Бетелі, приносячи жертви тельцям, яких зробив; і поставив у Бетелі священиків на узвиштях, які він зробив. І приносив він на жертвнику, який зробив у Бетелі, п'ятнадцятого дня восьмого місяця, у місяці, який він надумав у своєму серці; і встановив свято для синів Ізраїлевих, і приносив на жертвнику жертви та кадів. 1 Царів 12:26–33.

Дан означає «суд» і символізує державу; Вефіль означає «дім Божий». Як у випадку бунту Аарона, так і бунту царя Єровоама, символи вказують на поєднання церкви й держави, яке зрештою відбувається під час запровадження недільного закону у Сполучених Штатах.

Недільний закон настає наприкінці адвентизму, а на початку адвентизму рух, який влітку 1844 року було ідентифіковано як протестантський рік, юридично об'єднався з республіканським рогом. Отже, бунт Аарона та Єровоама представляє як 1863 рік, так і недільний закон, що незабаром настане.

Причина, чому посланець заповіді очищує «синів Левія», а не жодне з інших племен, полягає в тому, що під час бунту із золотим тільцем Аарона саме левіти стали на бік Мойсея. За їхню вірність їх тоді призначили племенем, що представляло священство, — честю, яка раніше була призначена первісткам кожного з племен. Тому Єровоам подбав, щоб його фальшиве священство не було з синів Левія, а натомість зробив своє священство «з найнижчих з народу, що не були з синів Левія».

Сини Левія — це ті, кого під час кризи недільного закону очищують вогнем як стяг або коливну жертву. Історія кризи недільного закону в останні дні була прообразно представлена кризою 1863 року, коли щойно визначений протестантський рік був юридично приєднаний до республіканського рога. У нас залишилася ще одна лінія історії, яку слід розглянути, перш ніж ми почнемо опрацьовувати уривки, на які щойно посилалися.

Та лінія — це 1856 рік, і ми розглянемо це в нашій наступній статті.

«Прихід Христа як нашого первосвященика до Святого Святих для очищення святилища, показаний у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, передвіщений Малахією, є описами однієї й тієї самої події; і це також представлено приходом Нареченого на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25». Велика боротьба, 426.